

holde sine Ministre, og hvem han vil have til sine Ministre. Og saa beklager man sig over og falder det et Angreb paa Folkethingets Bevillingsret, naar Regjeringen anvender Midler, som staa til Raadighed, for at værges imod et saadant Misbrug af Bevillingsretten. Jeg skal ikke gaa videre ind paa denne Sag, da jeg kun har bedt om Ordet for en kort Bemærkning.

Blem: Uagtet flere ærede Medlemmer i disse Dage have udtalt sig om Regjeringens formentlig mindre heldige Foranstaltninger til Ophjælpning af Fiskeriet, og skjøndt den høitærede Minister i sine Udtalelser i Gaar kom ind paa en Forklaring af de Principer, hvorefter Statens Midler uddeles i disse Diemed, skal jeg dog gjøre et Par Bemærkninger om denne Sag, navnlig paa Grund af den høitærede Ministers for nævnte Udtalelser. Paa Finantslovens § 19 B. findes opført et Beløb til Fiskeriet i Almindelighed. Det har undret mig i Statsregnskaberne at se, at endskjøndt der for 1885—86 f. Ex. blev bevilget paa denne Post 12,400 Kr., var der dog kun brugt 9,597 Kr. Der blev altsaa 2,803 Kr. tilbage i Kassen, og efter det sidst afslagne Statsregnskab ser man, at af bevilgede 25,000 Kr. er der kun brugt 19,100 Kr., og altsaa blev der 5,900 Kr. tilbage i Kassen. Ser man saa efter, hvorledes disse Midler ere anvendte, finder man, at der kun er benyttet 6,000 Kr. til Anstæffelse af Fiskerifartøier, 300 Kr. til Sælhundse- og Torsefarter, og 1,200 Kr. til 3 Lægeudlækningsanstalter, men forøvrigt er Beløbet benyttet til Understøttelser, Honorarer og Signende til Mænd, der i theoretisk Henseende søge at fremme Fiskeriet. Sa, der findes 150 Kr. til et Fyr. Men hvad der navnlig undrede mig, var følgende Udtalelse af den høitærede Indenrigsminister: „Man maa jo være noget omhyggelig med Hensyn til Benyttelsen af saadanne Bevillinger, og det følger jo af sig selv, at Bevillinger, som skulle uddeles til mange forskjellige Diemed og forskjellige Institutioner, ikke benyttes fuldtud, naar der ingen Grund er til at benytte dem.“ Det er navnlig disse Ord: „naar der ingen Grund var til at benytte dem“, som har forbauset mig. Saa vidt mig bekjendt, er der fra bornholmste Fiskere netop i disse Par

Åar indsendt Andragender til den høitærede Indenrigsminister om Tilskud til Anstæffelse af Lægegarn af samme Slags, som svenske Fiskere benytte med saa stort Held udenfor Bornholms Kyster. Disse Garn ere dyre, og det er vanskeligt for Fiskerne at staae saa mange Penge til Veie, og man mente jo saa at kunne søge Ministeriet om en lille Understøttelse. Ligeledes er det mig bekjendt, at en Mand for 1½ Åar siden søgte om Understøttelse til en ny Vaad. Hans gamle Vaad var pilraadden, saa han ikke turde bringe den, han havde stor Familie at forørge, og hans Hus var saa behæftet med Prioriteter, at der ikke kunde laanes mere i det. Han søgte saa, som sagt, om at faae 3—400 Kr. af disse 25,000 Kr., men han fik Afslag, endskjøndt han, saavidt mig bekjendt, mødte med gode anbefalinger. Derfor har det forbauset mig at høre, at der ikke har været nogen Grund til at bruge denne Bevilling, og at der derfor er bleven liggende ca. 6,000 Kr. i Kassen. Jeg vil tillade mig at henstille til den høitærede Indenrigsminister, om han ikke maatte ville vise sig mere velvillig overfor de Andragender, der maatte indkomme fra fattige Fiskere, saa at de kunde faae lidt Understøttelse i saadanne Tilfælde, og om det ikke maatte være bedre end at lade Pengene blive liggende i Kassen, paa Grund af at der ikke skulde være „nogen Grund“ til at benytte dem. Naar man dernæst har henbist til, at der paa § 29 i Finantsloven for i Fjor var opført 300,000 Kr. til Udlaan til Fiskere imod Kommunens Garanti; men at der deraf kun var benyttet 33,500 Kr. i dette Diemed, skal jeg villig indrømme, at Kommunen vistnok vilde være mere villig til at garantere, naar der var en Forsikringsforening, hvor Fiskerne kunde faae deres Vaade og Garn asjurerede. Smidlertid tror jeg ikke, at det er den eneste Grund til, at Fiskerne saa lidt søge at erholde disse Laan, og at Kommunerne ikke ere saa tilbøjelige til at garantere. Det forekommer mig, at de 6 pCt., der skulle betales af disse Laan, nemlig 3 pCt. Rente og 3 pCt. Afdrag, er for meget. Fiskerne kunne imod saadan Garanti faae private Penge til 4 pCt. og uden noget Afdrag, men hvis de kunde faae Laan af Statens Penge til 3 pCt. Rente og 1 eller 2 pCt. Afdrag, tror jeg nok, at